

morem si misliti kaj takega! Eno pa je, kar vem: ljubila ne bi nikogar več in če bi se s kom poročila, bi mu lagala, kadar bi mu rekla, da ga ljubim. Samo Marijan, samo Marijan je vreden moje velike ljubezni.“

Žge me v prsih, žerjavico nosim v srcu. Zakaj pripoveduje te besede, ki govorijo, ki dokazujejo, da sem daleč od njene ljubezni, tako daleč. Ne maram več teh njenih izbruhov ljubezni do njega. Zdi se mi, kakor bi mi nevidna roka polagoma porivala oster meč v srce.

In vendar jo moram tolažiti, ko bi bil sam najbolj potreben tolažbe. Govoriti moram o ljubezni drugih, svojo moram skrbno zakrivati in se varovati, da je ne razodenem s kako neprevidno besedo, ki bi prišla iz srca.

Kako dolgo bodo še trajale te muke, kako dolgo še? Ne vidim njih konca.

Glej, skozi okno žari jutranja zarja, a jaz še ne spim. Moje oči so trudne, a bolečina ne zatisne vek.

Kristina, Kristina!

Fran Albrecht:

Na vrtu višnjevih nebes . . .

Na vrtu višnjevih nebes
vzcvetele so rože zlate.
Te rože so, Anica, zate
in zame vzcvetele nocoj.

Za najino krasno ljubav
te rože je Bog zasejal,
vsem daljam je zarje prižgal,
da svetijo nama nocoj.

Nocoj je ves svet paradiž . . .
Čuj! Strune srca mi zvenijo
najslajšo nocoj melodijo:
Postani mi žena nocoj!

